

Când se aprind luminile în Ir@k

Poporul care umbla în întuneric vede o mare lumină, peste cei ce locuiau în țara umbrei morții răsare o lumină. Isaia 9:2

În noaptea din 27 ianuarie 2020, travesam cerul, lăsând în urmă fastuosul Istanbul, cu clădirile sale luminate electric, și mă îndreptam spre Erbil, în nordul Irakului. După aproape trei ore de zbor pe timp de noapte, în care norii păreau negrii și cerul închis, eram dornică să văd în sfârșit luminile orașului în care urma să pășesc pentru prima dată. Dar spre surprinderea mea, până când am aterizat, abia am putut să văd câteva lumini răsfirate pe ici colo. Se pare că orașul dispune de energie electrică doar câteva ore pe zi, și desigur, acelea nu erau orele când eu am aterizat. Aveam curând să aflu că Iraqul este adâncit într-un întuneric fizic, din cauza corupției: nu au energie electrică suficientă, nu au un sistem de canalizare autentic, ci doar unul improvizat, iar dacă pe timpul iernii temperaturile scad destul de mult, micile reșouri cu butelii pe gaz nu fac față să încălzească camerele mari și pavate cu gresie și faianță, ale kurzilor din Erbil. În aeroport, pe străzi, în magazine, femeile sunt destul de greu de observat printre mulțimea de bărbați, pentru că în general, locul lor este în casă, iar dacă sunt nevoite să iasă, sunt mereu însoțite. Însă megafoanele marilor moschei nu sunt oprite de întunericul, frigul sau agitația de afară, și rostesc neobosit chemarea la rugăciune, strigând densul întuneric spiritual care domnește aici, în timp ce o pe mulțime de clădiri abandonate stă scris: insecuritate și teamă.

Și totuși, chiar și aici promisiunile lui Dumnezeu se împlinesc. Printre oamenii aceștia care au cunoscut războiul mai mult decât pacea, trăind în întuneric, am întâlnit și oamenii care sunt adevărate lumini ce ard pentru Hristos. O astfel de femeie deosebită este Nrges, mamă a doi copii, refugiată din Siria, care mărturisește cum Domnul Isus a continuat să i se arate în repetate rânduri în vis și să îi spună: *Eu sunt Pâinea Vieții, Eu sunt apa vie*. După o vreme, a înțeles că Domnul o cheamă să devină creștină și a început să se roage ca El să trimită pe cineva care să o învețe mai multe despre Isus.

Curând la ei în casă a venit un misionar din SUA care le-a prezentat Evanghelia și ea și soțul ei au fost botezați. Nu după mult timp, o prietenă o vizitează, spunându-i: *Am văzut la tine o poză cu Isus și Maria. Așa e că ai devenit creștină? De când îmi doream să întâlnesc pe cineva care îmi poate spune și mie cum să devin creștină.....*

Mă simt onorată că am putut să întâlnesc astfel de oameni valoroși în ochii Domnului și împreună am putut avea prețioase clipe de părtășie, discutând despre modul în care Dumnezeu vrea să se implice în fiecare aspect al vieții noastre: familie, creșterea copiilor, finanțe și chiar modul în care vorbim sau ne îmbrăcăm. Ne-am putut ruga împreună și am împărtășit povestioare biblice împreună cu cei mici.

Kurzii sunt oameni primitivi și ospitalieri, le place să vorbească mult și sunt foarte curioși. Prin activitatea de predare a limbii engleze de la centrul de predare, am putut cunoaște câteva familii care s-au arătat foarte deschise și prietenoase. Dacă activitatea mea acolo nu ar fi fost întreruptă prematur, urma să le vizităm și să împărtășim cu ele Evanghelia. Deși eu a trebuit să plec mai repede, mă rog ca cei care au rămas acolo să aibă îndrăzneala și posibilitatea să facă lucrul acesta!

În tabăra de refugiați sirieni din Bardarash am fost prima dată într-o zi de vineri, însă pentru că ziua de vineri este considerată zi de sabat, nu ne-au lăsat să intrăm. Am mers în următoarea duminică și am vizitat 2 familii numeroase. Le-am dat ceva medicamente de care aveau nevoie și câteva alimente și dulciuri. Am încercat să le vorbim despre Cel care este soluția pentru toate problemele noastre, însă credința lor era atât de mică, încât una dintre refugiate a spus: *Vreau să mă întorc în Siria. Mai bine mor acasă, decât să mai stau aici.* Să ne rugăm pentru acești oameni care au de suferit așa mult de pe urma unui război care parcă nu se mai termină.

După cum am menționat, șederea mea în Kurdistan, care era planificată pentru o perioadă de 2 luni, a fost întreruptă după doar trei săptămâni, primind vești de acasă, despre tatăl meu care a suferit un AVC. După o săptămână de la aflarea veștii, mă aflam din nou în avion, călătorind de data aceasta dinspre Erbil spre Istanbul. Credeam că oportunitățile de a sluji în aceea zonă cu atâtea nevoi s-au încheiat, însă Domnul încă mai avea de lucru. Pe scaunul de lângă mine era un pasager din Baghdad și cum drumul era destul de lung, am început să discutăm. Curând am ajuns la subiectul legat de religii și la felul în care privesc adevărații creștini lucrurile, spre deosebire de cei nominali. La finalul conversației, acesta îmi spune: *Mi-ai schimbat complet perspectiva despre creștini. Eu credeam cu totul alte lucruri despre ei.* Cred că la aceasta ne-a chemat Hristos: să arătăm lumii ce înseamnă să fi cu adevărat al Său! Domnul să ne ajute!

Vă mulțumesc pentru tot sprijinul acordat pe perioada acestei călătorii, pentru rugăciuni și implicarea financiară. Facă Domnul ca toate investițiile și ostenele noastre să aducă rod bogat pentru împărăție!